

Zucchero porta la seva veu estripada a la Porta Ferrada

El cantant italià va presentar el seu nou disc, «Black cat», però no es va oblidar de fer un repàs als seus grans èxits · El punt emotiu de la nit el va posar un homenatge al tenor Luciano Pavarotti

Zucchero, durant l'actuació que va oferir dimarts al festival de la Porta Ferrada.

L'incombustible Zucchero va portar dimarts la seva característica veu estripada a l'escenari del festival de la Porta Ferrada. El cantant de rock-blues italià va aterrar a Sant Feliu de Guíxols en el marc de la gira mundial de presentació del seu dotzè disc d'estudi, Black cat; un treball amb el qual el cantant demostra que la seva música s'allunya dels formats establerts i que entronca amb l'essència d'aquell Oro Incenso & Birra(1989), que el va catapultar a la fama amb vuit milions de còpies venudes. Partigiano reggiano, Ci si arrende o 13 buoni ragionivan obrir un dels plats forts d'aquest

55è Porta Ferrada. El concert va tenir dues parts diferenciades. Després de repassar alguns dels temes més nous, Zucchero va fer un salt enrere i va posar el públic dempeus amb cançons com Baila (Sexy thing) i altres èxits que han marcat la seva carrera. Tampoc es va oblidar d'homenatjar artistes internacionals amb qui va compartir escenari, com el tenor Pavarotti.

Zucchero, un dels caps de cartell del festival, va arribar a Sant Feliu avalat per l'èxit del seu Black cat: onze nits seguides omplint l'Arena de Verona, dos sold out al Royal Albert Hall de Londres i una gira mundial que s'allargarà fins al 28 d'octubre i que, quan acabi, haurà fet sonar el disc per Austràlia, Àsia, Europa i Amèrica. Adelmo Fornaciari, nom real de l'artista, es va fer acompanyar per una banda de dotze músics dalt l'escenari –en destacava l'organista Brian Auger– per desgranar els temes d'aquest darrer disc. Un treball amb el qual el cantant retroba l'esperit d'aquell Oro Incenso & Birra finals dels 80, i que barreja rock, blues i melodies mediterrànies. Partigiano reggiano, 13 buone ragioni Ci si arrende, 10 more days, Hey lord o L'anno dell'amore van obrir un concert que va comptar amb dues parts. Després de fer sonar temes del Black cat, Zucchero va anunciar que feia «un salt enrere» i va animar el públic a posar-se dempeus per ballar alguns dels seus grans èxits. I per escalfar la nit, res millor que el Baila (Sexy thing), seguit d'altres cançons emblemàtiques de la seva trajectòria com Never is a moment, L'urlo, Blue o Un soffio caldo. Durant aquesta segona part, Zucchero tampoc es va oblidar d'aquells artistes internacionals amb qui havia compartit escenari. I per això, el punt emotiu de la nit va ser un homenatge al tenor Luciano Pavarotti, amb una cançó que va abandonar per uns moments el rock i el blues que havien marcat el recital i va tenir un marcat to operístic.

Per als bisos, el cantant italià va deixar una altra de les cançons –més comercial, això sí– que han marcat la seva trajectòria: Senza una donna. Un tema que va servir per tancar les més de dues hores de concert al Porta Ferrada, que gairebé va exhaurir localitats.

Tot i això, a Porta Ferrada, Zucchero no va fer sonar un dels temes icona del Black cat: el de Streets of Surrender (S.O.S), amb lletra del vocalista d'U2 Bono i les cordes de Mark Knopfler. La cançó és un himne a la llibertat després dels atacs terroristes a París i la massacre al Bataclan del novembre del 2015.

Després de Sant Feliu de Guíxols, el cantant continuarà amb la seva gira a Àustria i a Itàlia. Al llarg de la seva carrera, que va començar el 1970, Zucchero és un dels artistes italians que més discos ha venut. Ha compartit escenari amb noms internacionals com Pavarotti, Eric Clapton o Ray Charles.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2017/08/10/zucchero-porta-seva-veu-estripada/861313.html?utm_source=rss